

III.

PÁRTPOLITIKAI MUNKA

KOKAS SANDOR
főhadnagy

A MARXIZMUS-LENINIZMUS ELSAJÁTÍTÁSÁNAK DÖNTŐ MÓDSZERE AZ EGYÉNI TANULÁS

„A tisztek eszmei-elméleti színvonalának emelését célzó módszerek közül az alapvető módszer az egyéni tanulás, vagyis a politikai önképzés... A tisztek politikai nevelésének eddigi legnagyobb hiányossága éppen abban áll, hogy a tisztek politikai képzettségének fokozását célzó önálló, egyéni munka nem folyik szervezeten és jelenleg tulajdonképpen még nem képezi a tisztek politikai kiképzésének alapvető módszerét.” (A Politikai Főcsoportfőnökség Utasítása a tisztek politikai nevelésére az 1950/51. oktatási évben.)

A Politikai Főcsoportfőnökségnek a tisztek marxista-leninista képzésének megszervezésére kiadott utasítása meghatározta azt, hogy a pártpolitikai munkásoknak a tisztek elméleti képzettségének emelése terén a főfigyelmet a tisztek önképzésére, az egyéni tanulásra kell fordítani. Ennek az utasításnak a végrehajtása terén egyes alakulatoknál már jelentős sikereket és eredményeket értek el. Kiemelkedik ezen a téren az az alakulat, ahol F. bajtárs a politikai tiszt. Ennél az alakulatnál a pártpolitikai munkások rendszeresen foglalkoznak a tisztek egyéni tanulásával mind a politikai foglalkozások, mind a pártoktatás terén. A tisztek részére rendszeres konzultációs szolgálatot és csoportos konzultációkat szerveztek a tiszti politikai oktatás anyagából, a pártszervezet vezetősége és a taggyűlések rendszeresen foglalkoznak a tiszti politikai oktatás és a pártoktatás eredményeivel. Ha kell, éles bírálókat gyakorolnak a lemaradók felé, de ugyanakkor megadnak minden segítséget nekik abban, hogy behozzák lemaradásukat. Ennél az alakulatnál nemcsak a politikai munkások, hanem minden tiszt megértette azt, hogy elméleti színvonaluk állandó, rendszeres emelése elengedhetetlen előfeltétele a sztálini haditudomány elsajátításának, munkájuk jobb elvégzésének, azaz a Miniszteri Parancs

teljesítésének. Az oktatási munka jó eredményei ennél az alakulatnál nemcsak a tisztek politikai képzettségének állandó emelkedésében mutatkoznak meg, hanem a kiképzésben, a beosztottak egyre jobb nevelésében is.

Bár a fenti jó munka a tisztek politikai oktatása terén nem egyedüli példa, mégis jelenleg az a helyzet, hogy a tisztek politikai oktatása terén általában még nem vált a tanulás alapvető formájává az egyéni tanulás. A pártpolitikai munkások még nem szervezték meg sok helyen a segítségnyújtást a tisztek részére, nem foglalkoznak rendszeresen egyénileg a tisztekkel. Az ilyen alakulatoknál ez megmutatkozik a tisztek munkájában: rendszeresen tapasztalható a lemaradás ezeken a helyeken a kiképzésben, a beosztottak nevelésében. Ez közvetlen következménye annak, hogy ezekben az alakulatokban sem a politikai tisztek, sem a párt-szervezetek nem tekintik központi feladatuknak a tisztek marxista-leninista képzéséről való gondoskodást.

Hogy a pártszervezet milyen jelentős szerepet kell hogy betöltsön a tisztek politikai nevelése és oktatása terén, arra igen jó példa Szmirnov főhadnagynak, a Szovjet Hadsereg egyik tisztjének esete. Szmirnov elvtárs egy időben elhanyagolta saját politikai képzését. Emiatt a pártvezetőség foglalkozott vele és aapos kritikát kapott. Ugyanakkor a pártvezetőség Szmirnov mellé állandó segítőül odaállította Azjorov főhadnagyt, aki elméletileg jól képzett kommunista tiszt. Azjorov nemcsak a jegyzetkészítésben, a nehezebb elméleti kérdések megoldásában nyújtott segítséget Szmirnov elvtársnak, hanem abban is, hogy Szmirnov időt tudjon biztosítani magának a tanulásra. Szyepánov, a pártszervezet titkára nem elégedett meg ennyivel, hanem maga is személyesen, rendszeresen figyelemmel kísérte Szmirnov elvtárs fejlődését. Ez a gondoskodás nem-sokára Szmirnov egész munkájában, magatartásában éreztette hatását. Munkája egyre javult, rövidesen feleős parancsnoki beosztásba helyezték, majd felvették a Párt tagjai sorába. Ennek a pártszervezetnek a munkája a tisztek politikai oktatásáról való gondoskodás terén nem merül ki az egyénekkal való foglalkozásban. Egy alkalommal Szyepánov elvtárs kezdeményezésére, a pártszervezet javaslatára tiszti gyűlés foglalkozott a tisztek politikai oktatásának kérdésével. A tiszti gyűlésen részletesen beszéltek az élenjáró tisztek tapasztalatairól, napi munkájuk megszervezéséről és az egyes személyeknek a politikai oktatás terén tanúsított előmeneteléről.

A fenti példa rámutat arra, hogy ha a politikai munkások felismerik felelőségüket a tisztek politikai nevelése terén és kellő gondot fordítanak erre a kérdésre, akkor az eredmények nem is maradnak el, a tisztek politikai oktatásáról való gondoskodás jelentős sikereket biztosít nemcsak a tisztek, hanem ugyanakkor a tisztek alárendeltjeinek kiképzése és nevelése terén is.

A tiszteknek nyújtandó segítség terén a pártpolitikai munkásoknak különösen nagy figyelmet kell fordítaniok arra, hogy a tisztek megtanuljanak maguknak időt biztosítani a tanulásra. Számos tiszt gyakran arra hivatkozik, hogy nincs elég ideje a tanulásra. A legtöbb esetben az ilyen kifogásoknak nincs alapjuk. Azok a tisztek, akik arra hivatkoznak, hogy nincs idejük tanulni, gyakran rengeteg időt fecsérelnek el azzal, hogy munkájukat nem szervezik meg jól és szorgalmi elkötelezettségükkel, valamint társadalmi munkájukból ezért nem tudnak megtakarítani időt a tanulásra. Célszerű és jól szervezett időbeosztással ez elkerülhető. Ahhoz azon-

ban, hogy a tisztek valóban helyesen be tudják osztani idejüket, hogy elegendő idejük maradjon a tanulásra, az kell, hogy a pártpolitikai munkások segítséget nyújtsanak nekik a munka helyes megszervezésében. Az egyéni tanuláshoz szükséges időt a tisztek egyéni munkatervébe kell beállítani, az egyéni tanulást pedig a Párttal szembeni kötelezettségnek és ugyanakkor szolgálati kötelezettségnek kell tekinteni.

A pártpolitikai munkásoknak biztosítaniok kell a tisztek számára az egyéni tanuláshoz az olyan elegendhetően előfeltételeket is, mint a megfelelő helyiség, jól kezelhető könyvtár, rendszeres előadások, állandó konzultációs szolgálat. Persze nem elegendő az, hogy mindezek hiánytalanul rendelkezésre álljanak, biztosítani kell azt is, hogy a tisztek valóban fel is használják ezeket a lehetőségeket. Napról-napra folyó, minden egyes tisztig eljutó, tervszerű felvilágosító munkával kell a tiszteket rávenelni arra, hogy számukra a tanulás elegendhetően életszükséglet legyen.

Tisztikarunk jelentős részének komoly nehézséget okoz az egyéni tanulásban az, hogy nem tud jól jegyzeteket készíteni. Erre a pártpolitikai munkásoknak nagy gondot kell fordítaniok. A mi tisztjeink jelentős része a jegyzetelésben igen kevés gyakorlati tapasztalattal rendelkezik, már pedig az egyéni tanulás sikerének a helyes jegyzetkészítés egyik legfontosabb előfeltétele. Helyesen látta meg ezt a kérdést egyik fegyvernemi tiszt iskolánk pártszervezete. A pártszervezet a tisztek részére egy értekezletet szervezett. Itt többen elmondták jegyzetezési módszerüket, majd az értekezlet végén a politikai osztály helyettes vezetője összefoglalva a vitát az egyik legutóbbi oktatási anyag példáján mutatta be a jegyzet elkészítésének helyes módszerét. Persze nem elegendő ezt a kérdést megoldottnak tekinteni egy-egy értekezlet összehívásával, a tiszteknek a jegyzetelésre való megtanításában is a főmódszernek a tisztekkel való egyéni foglalkozásnak kell lenni.

Ez a cikk a tisztek egyéni tanulásának csak néhány kérdését vetette fel, olyan kérdéseket, amelyek alapvető, számos helyen még megoldásra váró kérdései néphadseregünkben a tisztek egyéni tanulásának. E feladatok sikeres megoldásának legfontosabb előfeltétele az, hogy a pártpolitikai munkások felismerjék felelősségüket a tisztikar politikai oktatása terén és minden segítséget megadjanak a tisztek egyéni tanuláshoz.

